

въображеніе, въ които той надмилуваше сѣкій другій кознетворецъ искусникъ, щѣше най подирь да са приближи до сърцето на Јона и да са подигне на высочината отъ които толкови безчестно падна съперникътъ му. Таквази бѣше непоколебимата надѣжда на тогози злодѣя шото и ако бы са тя осуетила, его що мисляше той блѣсканъ отъ гнусната си страсть.

«Какъвго край и да земѣтъ работытъ, тя е во властѣта мп.»

При сичко туй той осѣщаше едно безпокойствіе и смущеніе причинявано отъ страха да не бы рано или късно са открие, отъ страха, който е сѣкоги слѣдствіе на престѣпленіето, и който често са счита като укореніе на съвѣстѣта. Лекийтъ въздухъ на Кампанійъ натискаше гърдытъ му, запѣхтенъ чакаше той да излѣзе отъ сцената, дѣто опасността можаше сѣкоги да бѣди съединена съ умрѣлытъ, и като гледаше сега Јона въ рѣдытъ си, помисли че трѣба, като виде послѣдната мѣка на съперника си, да пренесе съ себе си богатствата си и Јона, по обычната му и самытъ богатства, въ отстраненъ и неизвѣстенъ нѣкой жгълъ. Да! мисляше той като са расхождаше въ тѣсната си стая; да, законътъ който предаде въ рѣдытъ ми мояга попечителствуема, предаде ми и годеницата ми. Нека преплавамъ пространствата на океана, да пренесѣ прѣзъ тѣхъ изслѣдованіята си за добрия животъ и за неспитанытъ още наслажденія. И пазенъ отъ звѣдытъ си насърчванъ отъ предчувствованията на сърцето си, ще проникнѣ въ безчисленнытъ и свѣтлыи мірове, които, какъто ма учи науката ми, намѣрватъ са задъ краищата на моретата. Тамъ сърцето ми, като ще живѣе само въ любовь, ще са подигне на славолубіе, тамъ по-между народы, еще неразвратены отъ игото на Римъ, дѣто еще не е стигнѣло римското име, тамъ ще могѣ да основѣ царство, да предамъ и распространѣ релігіята на монѣ праотцы, да съживѣ праха на тивейскытъ догмы, да распространѣ къмъ пошироки кѣста династіята на царскія си родъ, и да възбудѣ въ благородното сърце на Јона чувство то на гордостѣта, да я принудѣ да са горди като съучастница на щастіето на чловѣкъ, който, далечъ отъ гнѣенъето на една цивилизация робска, въздига древнитѣ начала на велчіето и носи въ крѣпостѣта на душата си свойствата на царь и на пророкъ.»

Подирь тържественныя този монологъ той отиде за да присѣтствува на сѣдбата на аен янина.

Зрѣлището на блѣдното и отпадижло лице ни жертвата му толкось не възбуждахъ въ него участіе, колкото неустрашимата и мѣжественна доблѣсть който са изобразяваше на челото му; таквази